

MATINALS

I Una matinal inoblidable

Va ser durant la dècada dels seixanta, i un diumenge dels pocs que no sortirem junts amb l'Amadeu Caballeria.

Ja l'havia fet altres vegades, en solitari.

En certa ocasió, comentant amb en Jaume Llacuna les sortides a muntanya, ell em va dir que alguna vegada havia fet matinals i una d'elles va ser al Tagamanent. Potser aquesta conversa em va condicionar i el cas és que un diumenge que vaig sortir sol, vaig anar cap a aquest turó sense tenir premeditat el fer-ho. En vaig quedar tant satisfet que vaig repetir la matinal diverses vegades.

La primera vegada que vaig pujar al Tagamanent ho vaig fer des de El Figueró i ho vaig repetir en altres ocasions. Però quan vaig conèixer la ruta des d'Aiguafreda, em va agradar més i d'afegit tenia l'avantatge que s'havien guanyat uns metres de desnivell.

Pujar pel camí del Serrat de Planelles, era fer immersió cap a la fantasia. Doncs al ser a cantó obac, la vegetació hi era abundosa, el camí humit i la molsa arrapada a la pedra. Una olor de resclum t'acompanyava mentre anaves guanyant alçada. Tot d'una et topaves amb la font Amargosa. Massa aviat per fer parada. Fins que arribaves a sota el pla de can Puig-Agut on es produïa el desencant ja que et topaves amb un testimoni impertorbable, alt i metàl·lic, aguantant el pes dels cables per on la companyia de subministrament d'electricitat de torn, fa passar el fluid. Aquella "torre" certament no queda bé al bell mig d'aquell paisatge...

Can Puig-Agut. Mai, que jo recordi, la vaig veure habitada. I el que passava a les masies abandonades va passar a can Puig-Agut. Es van forçar les portes, i la degradació es va precipitar. Vaillets que es deien excursionistes. Pintades a les parets, foc a les habitacions... Aquella casa de pagès, tenia a la part posterior, com si fos una edificació romànica, el forn – de volta – on es feien el pa. Tot es va anar deteriorant. Finalment els propietaris la deuriem vendre i els compradors van fer marcar, tot numerant-les, les pedres de la porta en arc d'entrada al pati, així com les demés de la casa – portes i finestres – per emportar-se les qui sap a on...

Camí amunt, anaves seguint el que més o menys avui és el GR-5. A l'esquerra et quedava el sot del Purgatori i allà enllà, inassequible, albiraves El Passarell... Vaig adoptar fer parada sota el Turó dels Reis, al Pla de Penjacans on m'asseïa damunt d'una pedra que em permetia repenjar l'esquena a una alzina. Allí assegut, feia un most, i contemplava el paisatge, les genives de les Cingleres del Bertí al fons, la vegetació, i flairava les olors dels diferents vegetals...

Puig-Agut. Foto: Arxiu Tagamanent

Quan em semblava reprenia la marxa, passava la pedrera, Collet de Sant Martí... pujar al Tagamanent i fer camí enrera per tornar cap a casa donant per acabada la matinal.

Un dia, vaig provar de pujar amb el cotxe fins a Can Puig-Agut. El camí de carro era practicable i ja mai més vaig deixar el cotxe a baix a l'Avencó.

Un diumenge vaig pujar amb el cotxe fins a Can Puig-Agut, vaig fer la ruta habitual i quant estava menjant un most al Pla de Penjacans, tot d'una vaig sentir passos... no em van semblar normals... eren els passos d'una nena, una menuda d'uns dotze o catorze anys que baixava del cantó de Tagamanent, esverada, esporuguida... sola!

Al veurem es va aturar. Vam estar uns segons mirant-nos... ella respirava panteixant. Estava cansada. Nerviosa. Espantada.

S'havia perdut. Va pujar d'excursió amb una colla d'escoltes i s'havia perdut. No sabia on era. Ni que havia de fer per tornar amb el seu grup. I estava davant d'un home que no sabia qui era... ni com es comportaria.

Em vaig empassar el most que tenia a la boca. Em vaig alçar lentament. Com que vaig intuir que passava, vaig intentar trencar la tensió, i procurar que la menuda es deixondís. Vaig saludar-la i de seguida em va dir que s'havia perdut. Vaig preguntar el que era lògic fer en aquell moment encara que de la direcció que provenia m'havia de dir que havien baixat del tren a El Figueró. M'ho va confirmar. Em va dir que havien fet parada i allí havia deixat al grup en una casa que quedava sota el Tagamanent.

Sense precipitar-me, vaig anar endreçant totes les coses que havia tret a la motxilla, me la vaig posar a l'esquena i vaig dir-li: "Anem a trobar el grup".